

LBRIS

We know
books

Editor: Hadrian Mateescu

Corectura: Evelin Ceciu / Corectura.ro

Concept grafic coperta & tehnoredactare: Diana Șerbănescu

© 2026 Editura CUANTIC / Mara Distribution Services SRL

pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.ro

facebook.com/edituracuantic

instagram.com/edituracuantic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÂNDRUȚIU-RUSU, OLIVIA

Trilogia catară / Olivia Mândruțiu-Rusu. - București : Cuantic, 2026

3 vol.

ISBN 978-630-6653-75-1

Vol. 3. : Femeia cu pălărie albastră. - București : Cuantic, 2026.

ISBN 978-630-6653-72-0

821.135.1

© Olivia Mândruțiu-Rusu

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodusă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris sau au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

Olivia Mândruțiu-Rusu

FEMEIA CU PĂLĂRIA Albastră

TRILOGIA CATARĂ

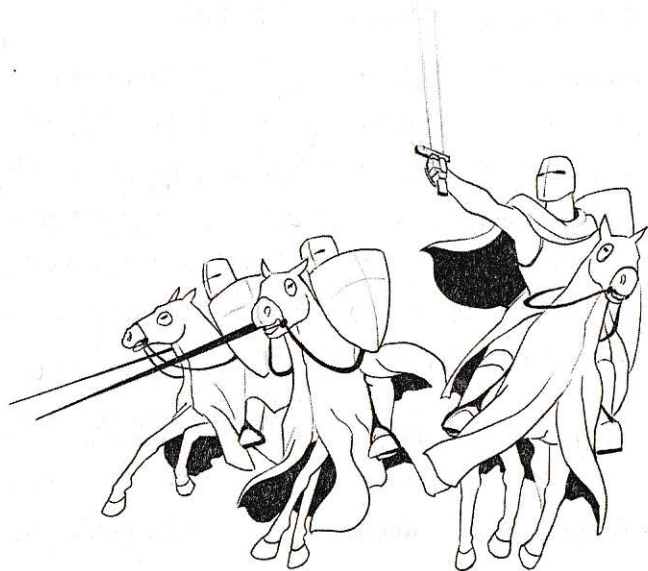
***

CUANTIC

București

2026

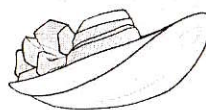

Cuprins

Capitolul 1	11
Capitolul 2	23
Capitolul 3	31
Capitolul 4	55
Capitolul 5	77
Capitolul 6	87
Capitolul 7	105
Capitolul 8	111
Capitolul 9	123
Capitolul 10	133
Capitolul 11	143
Capitolul 12	155
Capitolul 13	175
Capitolul 14	187
Capitolul 15	201

Capitolul 16	215
Capitolul 17	225
Capitolul 18	231
Capitolul 19	243
Capitolul 20	261
Capitolul 21	275
Capitolul 22	297
Capitolul 23	307
Capitolul 24	329
Capitolul 25	351
Capitolul 26	363
Capitolul 27	371
Capitolul 28	381
Capitolul 29	389

Capitolul 1

„E inelul mamei.”

Realitatea refuza să se topească în somn.

Gândurile curgeau în voia lor, împleticindu-se în moliciunea strecurată în corp. Bătăile inimii îi răsunau în urechi, ca un metronom pus acolo de mâna cuiva care intenționa să măsoare fiecare minut al nopții. Amintiri vagi ale unor fragmente dispartate din conversațiile și întâmplările zilei se amestecau cu imagini ale străzilor goale pe care se întorsese spre casă. Tăcerea din apartament era nefirească. Nu se percepeau nici cele mai obișnuite sunete ale aparatelor electronice. Întreaga lume părea că și-ar fi oprit respirația.

I s-a părut că aude un zgomot în interiorul apartamentului. A ciulit urechile, zgomotul nu s-a repetat. Afară, vântul își sporise puterea. Forța lui crescuse în scurtul interval de timp de când se culcase. Fiecare rafală era mai puternică decât cea precedentă. Atmosfera încărcată a nopții părea să aștepte o descărcare a energiilor

aduse de el. Venirea furtunii era iminentă. Un scârțiiit de ușă ce se mișca în balamale, ca o poartă îndepărtată lovită de suflul vântului, l-a făcut să se ridice în capul oaselor și să privească în jur. Întunericul era mai intens, mai compact decât altă dată.

A coborât din pat. Nu îi venea să aprindă lumina. A ieșit din dormitor, s-a îndreptat spre sufragerie, a inspectat apartamentul. A descoperit sursa zgomotului anterior. Vântul izbise geamul deschis al ferestrei de la baie. L-a închis. În drumul înapoi spre dormitor, a trecut printr-un coridor îngust ce lega sufrageria de alte anexe ale casei. Cerul continua să rămână întunecat. Stelele se ascuseseră timid dincolo de el.

S-a întors în dormitor. A intrat în pat, a pus capul pe pernă. Senzația de gol nesfârșit îl absorbea în ea. Dizolvate într-o lume fără limite, gândurile au devenit ușoare, translucide, ca niște aburi efemeri ce se topeau, înfășurându-l. I s-a părut că fereastra dormitorului era și ea deschisă. Ar fi trebuit să se ridice din nou și să o închidă.

S-a apropiat de fereastră și s-a aplecat cu întregul corp înspre în afară. Dorea să vadă cât de mare era vijelia. În fața ei, se căsca vidul. Nu știuse că distanța de la fereastra dormitorului până la grădina din spatele casei putea fi atât de mare. S-a simțit suspendat deasupra ei. Peretele sticlos al stâncii din față se înălța în întunericul

misterios și amenințător al nopții. Din vârful stâncii de care era agățată, o funie subțire atârna în aer într-o suspendare îndrăzneță și nepotrivită. Nu știa cum ajunsese acolo, pentru că nu își amintea să o fi fixat undeva pe acoperișul casei. De altfel, clădirea în care se afla apartamentul era prea înaltă pentru ca el să fi ajuns vreodată pe ea. S-a văzut atârnat de funie, coborând în gol.

În spațiul deschis, funia făcea legătura fragilă între două lumi. Ar fi dorit să simtă cât mai curând siguranța și stabilitatea picioarelor. Nu se întâmpla asta. Legea gravitației părea întreruptă.

Aerul rece îi umplea adânc plămânii. Cobora încet. Vântul tăios îi ardea obrazul. Inima îi bătea puternic în piept, iar frica, ivită din senin, se înfășura în jurul lui ca un corset cu fireturi strânse. Hainele cu care era îmbrăcat erau rupte. Pe alocuri, acestea erau sfâșiate. Fâșiile desprinse se agățau în muchiile de stâncă, îngreunând coborârea. Îi apăsau umerii. S-ar fi descotorosit de ele, dar frigul nopții pătrundea în el. Trupul nu era pregătit pentru experiența hipotermiei.

Nu știa cum ajunsese suspendat pe acel perete de stâncă. Nu și-a pus întrebări. Totul se întâmpla. Și atât. Era ca și cum se impunea să fie acolo. Se culcase liniștit în patul lui, fusese peste măsură de obosit. Tot ceea ce știa era că trebuia să o salveze pe femeia ce luneca alături de el, să o scoată din cetatea incendiată. Orice preț ar fi

fost cerut pentru asta merita plătit. În afară de obligația pe care știa că o are, femeia aceea juca un rol special în viața lui.

Măinile încheștate pe funie îl ardeau. Coarda întinsă săpase în ele. „Cu siguranță, asta simt și ea, și bărbatul în vârstă ce coboară împreună cu noi”, și-a zis el. Nu îi vedea chipul, dar știa că este acolo. Întunericul era compact ca o smoală deasă. Senzația de durere era es-tompată de adrenalină și de teama că s-ar putea prăbuși în gol. Frica și tensiunea îi pulsau în sânge. Cu toate acestea, controla mișcările, supraveghea coborârea.

Pe măsură ce funia săpa în jurul mâinilor rănite, se lupta să-și mențină echilibrul și să asigure cu orice preț coborârea celor doi însoțitori. Alternativele de care dispuneau erau puține. Ar fi putut să se prăbușească răniți în hăul de sub picioare sau să sfârșească pe rugul ce își întetea flăcările. Orice preț cerut pentru ca asta să nu se întâmple nu era prea mare.

Nu-și putea aminti numele femeii de lângă el. Min-tea îi juca feste nedorite. Efortul de a-și reprezenta înfățișarea, glasul pe care-l avea era inutil. Împreună cu bătrânul ce se dovedea mult mai viguros decât i se păruse, a salvat-o din celula de piatră în care fusese încuiată. Tânăra îi urmase cu încredere.

„Asta poate însemna că mă cunoaște, că are încrede-re în mine?”

Orice mișcare greșită putea fi fatală. Dezrădăcinate sub tălpi, pietrele se rostogoleau în gol. În întunericul adânc, păsările de noapte zvâcneau ca niște arcuri de metal puse în mișcare. Haosul sonor creat intempestiv era periculos. Semnalarea prezenței umane pe versantul muntelui am-plifica frica împinsă spre limita coșmarului. „Fălăit de aripi ne-ar putea semnala prezența”, și-a spus îngrijorat. Nu știa cine ar fi stat la pândă în hăul acela, dar simțea în fiecare fibră a corpului amenințarea umbrelor nopții. O pasăre trezită din somn a țâșnit din cuib și și-a fluturat aripile. Mișcarea i-a lovit funia, i-a perturbat echilibrul și stabilitatea. Impactul a provocat un lanț de evenimente nefericite. Mișcarea bruscă a corpului femeii a făcut ca sfoara să se ciocnească violent de o piatră aspră. Forța loviturii a slăbit rezistența coardei. Cu fiecare secundă, pericolul ca suportul vegetal să se rupă era tot mai evi-dent. În același timp, piciorul lui a derapat pe o piatră instabilă. Când a încercat să-și regăsească echilibrul, o altă piatră s-a desprins din zidul de sus și a alunecat la o distanță de câțiva milimetri de capul bătrânului care devansase coborârea.

Realizând că femeia era la un pas de prăbușire, mâna lui puternică i-a prins mijlocul și a preluat greutatea cobo-rării ei asupra frânghiei lui. Fata s-a abandonat susținerii pe care el i-o asigurase. Inima ei bătea puternic.

Fumul dens, greu, cu miros aproape imposibil de suportat, coborâse din cetate asupra văilor ce se ascundeau sub munte.

După ce au ajuns la baza zidurilor fortăreței de piatră, cei trei s-au eliberat din strânsoarea funiilor care îi susținuseră. O liniște adâncă învăluia locul. La picioarele femeii și a celor doi bărbați se găsea o altă stâncă imensă, cu vârfuri ascuțite. Coama îi era periculoasă.

„Să nu-ți fie frică!”, i-a spus el femeii. „Știm unde suntem. Cunoaștem locurile.” Bătrânul s-a așezat în fruntea grupului. Femeia îl urma. El s-a poziționat în spatele ei. Îi proteja pe amândoi de vreo amenințare care ar fi putut veni din urmă. Știa că Bătrânul cunoaște drumul. Se îndepărtau de ziduri. Niciunul nu simțea nevoia să vorbească.

Locul prin care se strecurau printre muchiile muntelui era îngust. Arbori tăvăliți de furtuni obstrucționau înaintarea. Rănite, mâinile încercau să îndepărteze crengile uscate.

Niciun pericol ivit din întuneric nu putea fi mai mare decât acela de a fi prinși de oamenii papei și readuși în cetatea în care focul continua să ardă.

Au pătruns în pădure. Pașii erau amortizați de covorul de frunze uscate. Frunzele lipsite de viață înmuiau greutatea pașilor. Frigul se strecura prin hainele subțiri.

Și-ar fi dorit să aibă la îndemână un veșmânt cu care să acopere trupul femeii, dar nu avea de unde să îl ia.

S-au oprit o clipă pentru a-și trage sufletul. Nici de data aceasta nu a reușit să îi vadă chipul. Deși rupt pe alocuri, vălul ce îi proteja obrazul îi ascundea și identitatea. „Unde trebuie să ajungem?”, a întrebat tânăra.

„Trebuie să mergem spre nord”, a spus bătrânul, cu voce răgușită, dar autoritară.

„Vom găsi un loc sigur unde să ne ascundem. Când se va lumina de ziuă, cei din cetate vor prinde de veste că am fugit. Vor începe căutările și vor porni pe urmele noastre. Când vor descoperi că nu am ieșit pe vreuna dintre porțile cetății, noi trebuie să fim departe, în inima muntelui. Cât mai adânc. Acolo nu ne vor găsi ușor.” „Nu departe de aici, vom găsi un izvor”, le-a spus el. „De unde știi despre izvor?”, l-a întrebat mirată tânăra. Bătrânul nu a răspuns și a continuat să calce hotărât pe frunzele galben-auriu.

Au auzit în depărtare un susur de apă, au însoțit linia lui melodică. Apa proaspătă i-a revigorat.

„Apele se vor înmulți, își vor schimba cursul. Din spre răsărit, se vor orienta spre nord.” „Trebuie urmat drumul lor”, a spus, din nou, bătrânul.

Din marginea pădurii, se vedeau în zare crenelurile unei cetăți. Câteva făclii aprinse în interiorul zidurilor arătau că fortăreața era locuită.

„Ar putea fi un refugiu”, a sugerat femeia.

„Din câte știu, aici locuiește un dușman al nostru, contele de Auvergne. E lipsit de scrupule și de omenie. Am avut în această viață o singură întâlnire cu el. Nu mi-am mai dorit vreodată să îl revăd. Nu trebuie să știe ceva despre noi. Ne-ar da imediat pe mâna oamenilor papei.”

Au umblat întreaga zi. Au petrecut noaptea sub o stâncă masivă, camuflată cu ramuri de cetină și bucăți de piatră. Păzind locul, cei doi bărbați au dormit cu schimbul. Au ieșit din adăpost dimineața devreme, au reintrat în pădure.

Bătrânul s-a oprit din mers și și-a sprijinit spatele de trunchiul drept al unui copac uriaș. Ochiul îi străluceau cu lumina intensă a unui diamant șlefuit.

„Nu v-am însoțit întâmplător”, le-a spus el. „Am venit cu voi pentru că trebuia să împlinesc un sacrament. Voi doi trebuie să deveniți soț și soție. Doar eu, Marele Preot, pot să săvârșesc unirea voastră prin cununie. Voi împlini acest ritual. Îmi voi exercita această putere”, a spus el cu greutate.

Știa că omul acela misterios aparținea unei comunități care prețuia superioritatea spiritului asupra materiei, credea în eliberarea lui din strânsoarea materiei. S-a trezit întrebându-se de unde știe asta.

Tăcerea a umplut pădurea. Doar sunetul vântului și cântecul unor păsări răzlețe spărgeau liniștea.

„Cum poți săvârși această cununie într-o pădure?”, a întrebat tânăra.

„Cuvântul și gândul meu pot înlocui obiectele sacramentale, iar codrul, pe cele ale altarului. Am această putere și mă voi folosi de ea. Tu, i s-a adresat el, vei deveni soțul acestei femei.”

Nu a înțeles nici numele cu care i s-a adresat, nici toate vorbele pe care Marele Preot le-a rostit.

În mâinile bătrânului a apărut, de nicăieri, un inel. Părea confecționat din aur, purta o piatră mare, albastră.

„E inelul mamei”, l-a recunoscut tânăra. „L-a purtat pe deget o viață întreagă. Cum a ajuns la dumneata?” Bătrânul a ignorat întrebarea.

„Am primit și am păstrat în adâncul cetății noastre o moștenire sfântă. Inelul a fost transmis prin veacuri, în clipa cununiei, primei femei născute în familia regelui nostru. Acum îl vei primi tu. Doar tu ai dreptul să îl porți. Ești moștenitoarea de drept a sângelui nostru

regal. La rândul tău, vei da acest inel fetei tale, întâia ta născută”, i s-a adresat el.

Când ceremonia oficiată de el s-a terminat, bătrânul le-a luat mâinile și le-a unit. „Misiunea mea se va încheia”, a zis el.

„Voi doi veți duce mai departe destinul meu și al întregului nostru neam. Călătoria va fi grea, dar stelele care m-au ghidat pe mine și pe strămoșii mei vă vor lumina și vouă calea.”

„Această ladă”, a spus el arătând spre obiectul greu din metal argintat pe care îl căraseră cu ei, va trebui să te însoțească, pe tine și pe urmașele tale, oriunde veți ajunge. Ea adăpostește memoria neamului nostru. Am salvat-o din foc. E mai puternică decât armele și rugul papei!”

„Vă încredințez vouă misiunea mea pe pământ! Natura va prelua ceea ce am fost și ceea ce trebuie să devin”, a mai șoptit el.

Vocea s-a stins ca un ecou ce se îndrepta spre niciunde.

Liniștea din jur a suspendat timpul.

Trupul ce alunecase pe lângă trunchiul copacului s-a unit cu frunzișul pământului.

Pădurea își schimbase culorile.

În jurul lor s-a așternut o ceață densă. A încercat să o împrăștie cu mâna, dar i-a fost imposibil să iasă din ea.

Femeia s-a îndepărtat. Măinile lui întinse nu au reușit să o mai atingă. Ochii nu mai puteau să o vadă.

Era destul de buimac când s-a trezit în propriul pat, transpirat, cu inima bătând ca o toacă stricată. Starea era una de confuzie adâncă. Când ochii i s-au deschis de tot, a trăit, o clipă, deruta de a nu ști cu adevărat unde este. Își simțea trupul ca și când ar fi fost adus înapoi dintr-un timp care nu curgea în linie dreaptă, ci contorsionat, în spirală. O fâșie din realitatea în care umblase părea că s-ar fi agățat de gândurile lui. Decorul din care se întorsese îl ținea captiv. Culorile pădurii stăruiau în minte, sunetul izvorului se mai auzea ca o partitură muzicală neterminată. Realitatea părea o cortină ridicată prea devreme.

A început să se întrebe dacă nu cumva visul fusese singura lume adevărată prin care umblase? „Lumea din care am revenit e mai veche decât orice amintire?”

A încercat să își descifreze visul, să-i înțeleagă semnificațiile. Și-a dat seama că fusese proiectat într-un Ev Mediu îndepărtat. Epoca era pentru el prăfuită, ca un manuscris ascuns în colțurile unei biblioteci vechi. Știa, în schimb, că visul îl implicase în evenimente care avuseseră cândva loc, îl plimbase printre ruinele unei lumi care pierise de multă vreme.

Firul visului ce părusse mai real ca realitatea însăși avusese nu doar coerență, dar și desfășurare epică.